

maria
manent

POEMES AMB LA VEU
DEL POETA

CL 14
EDIGSA

Nascut a Barcelona, el mes de novembre del 1898. Estudis de comerç i de llengües.- Abans del 1920, pertany al grup CALIGENEA de Josep Carner. Fundador i director de la Revista de Poesia.- Viatges per Europa com a representant del P.E.N. Club.- Col·laborador de LA PUBLICITAT i de LA VEU DE CATALUNYA.- Actualment, i des de fa molts anys, director literari d'Editorial Joventut.

BIBLIOGRAFIA MÉS IMPORTANT:

POESIA: «La branca» (1918).- «La collita en la boira» (1920).- «L'aire daurat» (interpretacions de poesia xinesa) (1928).- «L'ombra i altres poemes» (1931).- «La ciutat del temps» (1961).

CRÍTICA: «Notes sobre literatura estrangera» (1934).

TRADUCCIONS: «Sonets i odes de John Keats» (1919).- «Poemes de Rupert Brooks» (1931).- «Versions de l'anglès» (1938).- «El renaixement», de Walter Pater (1938).- «Poesia anglesa i nord-americana» (1955). A més, «La poesia anglesa» en tres volums.

MARIA
MANENT
i CISA

En això sorprenent avui i aquí, la poesia de Marià Manent és feta de l'espera i de l'esperàdic feliç acompliment de la bellesa. Entre herbes i ocells, vels de boira i aigües clares.

Els temps ens han ensenyat a malfiar-nos del gest cap a la bellesa. La desitgem, potser sí, però només si ens sobta i se'n imposa pels camins cecils o l'hem buscada. Si no és així, preferim – és a dir: *hem preferit, nim preferida* – una qualitat que creiem diferent i que anomenem, no sense dubtes, força d'expressió.

En la poesia de Marià Manent la bellesa ens veu amb escandalosa i desafiadora – vull dir discreta, mesurada – evidència, i ens convecn també. Manent ens fa comprendre que la bellesa és un moment particularment intens o agut de la realitat, que és penyora i signe de plenitud d'existència, sinceritat de caràcter.

O sigui que la bellesa – en els mots, en els ritmes, en els objectes, en els éssers vistos – se'n presenta com a una ja donada eficaç construcció de l'alteritat del món, com a una totalment satisfactòria actualització del punt sòlid necessari i suficient perquè pugui començar l'ordre de la raó i de la saviesa. Després cada cosa pot tenir un lloc, establir-s'hi, ésser-hi relligada i justificada. Cada cosa o jo. Cada cosa o nosaltres.

Parlem, doncs, de fonaments d'indefinible necessitat – *subhistòrics* si així us agrada.

– La vella, la perfecta, la desacreditada bellesa; però necessària com l'aigua i el pa.

Jordi Sarsanedas

La poesia ens espera de vegades al cor del silenci, en objectes, en éssers i concordances que inexplicablement se'n tornen símbols i semblen condensar el misteri del món... la poesia neix, essencialment, d'un impuls metafòric, de la complaença misteriosa del qui sent la relació profunda dels éssers, i sap que hi ha una afinitat secreta entre realitats llunyanes, fins i tot entre els éssers i les coses més discordants... el gran privilegi i la torbadora paradoxa de la poesia és que hi cal expressar amb paraules, amb les pobres paraules de cada dia, malmeses, decaïdues, oblidades de llur alba ardent, precisament «l'esplendor de beutat – com digué Saint-Exupéry – que reposa sobre el silenci».

Marià Manent

Manent, poeta per essència, demostra, en la seva recerca de la poesia pura, el sentit artístic més refinat i més autèntic que Catalunya hagi conegut mai.

Jaume Bofill i Ferro

La seva poesia té una rara distinció, fina, dringant, i pàl·lidament acolorida com és. L'amor (que és encara, en aquests versos, un sospir i una paraula tàcita) i el paisatge (línies daurades, blanques, rosades i verd-poma, sense perspectiva) juguen en la poesia de Marià Manent un petit drama elegiac. L'escenografia d'aquest poeta – l'Alosa, el gessamí, l'estrelleta, el marge, el rierol i l'amiga – no treu cap de passió ni s'ajup sota l'oratge. És un panorama amable, quiet, emboirat de melangia, enterbolit per una enyorança precoç que coexisteix amb el desig, en comptes d'ésser-ne la llunyana engruna.

Tomàs Garcés

Marià Manent, sobretot en la darrera part de la seva obra brevíssima, aconsegueix dir sense misteri tota una misteriosa màgia que és pura substància poètica. Penetrat pels poetes anglesos i admirant Carner, obté els més delicats valors, els que li convenen per sensibilitat, i ho converteix tot, i tot el que viu a través de la coneixença poètica, en poesia.

Joan Triadó

L'obra de Marià Manent potser no és de les que toquen o pretenen tocar el cel de la metafísica, però la paraula hi és tractada amb tanta necessitat que per aquesta sola virtut ja esdevé *metafísica* (...) Marià Manent exhauereix (*L'aire daurat, L'ombra, Versions de l'anglès*) totes les possibilitats sensibles de la paraula a un grau que no ha estat mai assolit en català, a un grau que ens fa entrar just en l'altre món no sensible, on s'opera secretament la llei de les correspondències baudelaïrianes – o swedenborgianes.

La metafísica de Marià Manent és la menys literària, la menys llibresca que càpiga. És tota donada pels sentits. Però a través de la *tenebrosa i profunda unitat en els colors, els perfums i els sons es responen*, endevinem aquell món on ni els objectes ni els somriures són glacets. No és estrany que ell s'hagi evadit cap a aquest món. La seva obra és molt més la d'un místic del que es pot pensar; és molt més la d'un místic que la d'un terrenal...

Ell sap tot el plaer del viure, coneix els fruits saborosos, però el seu esguard travessa el món de les aparences. Els seus poemes viuen entre el somni i la vetlla: *Però si em desvetllava...*

L'alquimista (Josep Palau i Fabre)

MARIÀ MANENT, poemes
amb la veu del poeta

- 1 L'OMBRA
SENTINT PER PRIMERA VEGADA L'OLOR DELS TILLERS FLORITS
MATÍ
OCTUBRE
A UNA ORENETA QUE EM DESVETLLÀ A TRENC D'ALBA
NOIA RUSSA AL MONTSENY
AMB UN ORGULL DE SEDA
AL DAVID DE LA CATEDRAL DE SALISBURY
- 2 A MITJAN SETEMBRE
ALTAFULLA
ELL PASSAVA CAPBLANC
LA TOMBA DE RILKE
A LA MEVA FILLA MARIA QUAN TENIA UN ANY EN TEMPS DE GUERRA
LA NIT

comentaris musicals MANUEL OLTRA

